

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
Ἐτησίαν φρ. 7.—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΑΚΑ ΠΑΙΔΙΑ :
Ἐξάμηνος " 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50	Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20]
Τρίμηνος " 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ: ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐδριπίδου, ἑρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκιον.
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος	Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαρτίου 1905		Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 14

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ εἰπῶ, ἀλλὰ βλέπω κι' ὅλα μερικὰς που πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Φοβοῦνται μήπως πάμε καὶ χαλᾶσωμε τὴν φωλιὰ των. Ἄχ! ἂν ἦσαν ἐδῶ μερικοὶ μακάκοι, δὲν θὰ εἴχαμεν καμμιαν ἀνησυχίαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐντομα.

— Καὶ διατί μακάκοι;

— Διότι αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ πύθικοι τρώγουν λαιμαργότατα τὲς χαρτόμυγες καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα τὰς ἐξολοθρεύουσι.

— Καὶ πῶς; δὲν πεθαίνουν μὲ τὰ κεντήματά των;

— Ναι, ἀλλὰ εἶνε πολὺ πολλοὶ καὶ δὲν στέκονται νὰ τοὺς κεντήσουν. Περιμένουν νὰ κλείσθωσι ὅλες αἱ μύγες μέσα στὴν φωλιὰ των, καὶ ὕστερα μ' ἓνα ἀπὸ τὰ δάκτυλά των, ποὺ εἶνε γεμάτα κάλους, κλείουσι τὴν μίαν καὶ μόνην τρύπαν τῆς φωλιᾶς. Αἱ μύγες, ἀμα ἰδοῦσι κλείσθαι τὴν τρύπαν, προσπαθοῦν νὰ ἐκβιάσων τὴν ἐξοδόν, ἀλλὰ τότε ὁ μακάκος τὰς πιάνει μίαν — μίαν καθὼς παρσοσιάζονται, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μέσην τῆς κοιλίας των διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κεντρί των, καὶ τὰς τρώγῃ σὰν καραμέλας... Ἀλλόμονον ὁμως ἂν του φύγῃ καμμία, διότι ἓνα μόνον κεντήμα ἀρκεῖ νὰ τον σκοτώσῃ.

— Ἐξυπνοτάτη ἢ μεθοδὸς των! εἶπεν ἡ Ἀλόνσος, Ἀλλά... τί νὰ συμβαίνει κάλιν;

— Τί βλέπεις;

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουν τρομάξῃ οἱ τάπιροι.

— Μήπως νέος κίνδυνος κάλιν μὰς ἀπειλεῖ; Ἄ! ἡ περιπέτειά μας ἀρχίζει καὶ γίνεται ἐνοχλητικὴ ἐπὶ τέλους!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς δὲν εἶχε σφάλῃ. Οἱ τάπιροι, οἵτινες εἶχον ἐξαπλωθῆ ἐλόγυρα εἰς τὸ δένδρον, ὅταν ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἦσαν ἀνωφελεῖς αἱ ἐφοδοὶ των, ἀνεπήδησαν αἴφνης καὶ ἤρχισαν νὰ γρυλλίζουσι ὑποκώφως. Ἐφαίνοντο ἀνήσυχοι, διότι ἐπηγαινοῦρχοντο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους καὶ ἐστέκοντο σιγὰ ν' ἀκούσων μὲ βαθεῖαν προσοχὴν. Χωρὶς ἄλλο κατι

— Ἦκουσες κάνενα πυροβολισμόν; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, γιὰτρέ μου.

— Τότε, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν καὶ θὰ ἔρευνοῦν τὰς ὄχθας τοῦ Κασσαράρε.

— Μήπως εἶνε οἱ μυστηριώδεις ἐχθροὶ μας;

— Διάβολε! Μὲ τοὺς κάτροὺς κάτω, τὲς χαρτόμυγες ἐπάνω, θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ τὰ δηλητηριασμένα βέλη των Ἰνδῶν! Ὡ! δὲν δίνω πλέον οὐτε ἓνα πιάστρον διὰ τὸ δέρμα μας.

Ἦρπασαν τὰ τουφεκία των καὶ ὤρμησαν. (Σελ. 106, στήλ. 6.)

σοβαρὸν συνέβαινε ὑπὸ τοὺς ζοφεροὺς θόλους τῶν γιγαντιαίων δένδρων καὶ ὑπὸ τὴν σκιαν τῶν τεραστίων φύλλων των.

— Φαίνεται πῶς πλησιάζουσι οἱ σύντροφοὶ μας, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Ὁ ἰατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τὰ τουφεκία μας εἶνε κάτω ἀκόμα! Γιὰτρέ μου, ἀρχίζω νὰ ἀηδιάζω ἐπιτέλους καὶ τὴν πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, καὶ τοὺς Ἠψιρομερίους, καὶ τοὺς Ὀρενακίους σας, καὶ ὅλον τὸν ὠραῖον τόπον σας!

— Μὰ ἐγὼ σκέπτομαι, νεανία μου,

ζητεί τροφήν και όχι τροφήν, όπως λέγει ο Χρυσόστομος· διὰ τὸ μὴ βάρυν στόμαχον καὶ μὴ σκοτισμένον νοῦν, δὲν εἰμπορεῖ νάσκησιν τὴν ἀρετὴν, δὲν εἰμπορεῖ νάνυμφθῆ εἰς τὸν Θεόν, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ προσευχηθῆ. Καὶ τί ἀξίζει νηστεία χωρὶς ἀρετῆν; καὶ τί ὠφελεῖ νηστεία χωρὶς προσευχῆν; Ἀπεναντίας ὁ δευτέρος, μολονδὸν ἔφαγε κρέας, ἔφαγε ὁμῶς ὀλίγον, μ' ἐγκράτειαν καὶ μὴ σαφροσύνην, καὶ ἔχει ἑλαφρὸν τὸν στόμαχον καὶ νηφάλιον τὸν νοῦν, καὶ ἐργάζεται, καὶ προσεύχεται, καὶ ἀγαθοποιεῖ. Αὐτὸς νηστεύει ἀληθινά· ὁ ἄλλος, καὶ νηστεύων, κραιπαλεῖ. — Ὁ ἕνας εἶνε τὸ πνεῦμα ἄνευ τοῦ τύπου, — ὁ ἄλλος εἶνε ὁ τύπος χωρὶς τὸ πνεῦμα.

Καλὸν εἶνε βέβαια νὰ συνυπάρχη τὸ πνεῦμα καὶ ὁ τύπος. Καλὸν εἶνε νὰ τηρῆ κανεὶς ὅσον εἰμπορεῖ τοὺς θρησκευτικὰς κανόνας. Καλὸν εἶνε νὰ μὴ καταργῆ χωρὶς λόγον καὶ ἀνάγκην τὰς νηστείας ποῦ ὀρίζει ἡ ἀγιωτάτη Ἐκκλησία μας. Ἀλλὰ βλέπετε, οἱ γονεῖς εὐρίσκουν λόγον καὶ ἀνάγκην. . . . Καὶ δι' αὐτὸ σὰς δίδουν κρέας καὶ τὴν Σαρακοστήν. Ὁ ἴδιος λόγος καὶ ἡ ἴδια ἀνάγκη περιώρισε τὰς 200 περίπου νηστεϊσμούςς ἡμέρας τοῦ θρησκευτικοῦ ἔτους, εἰς 100 μόνον, ἴσως καὶ εἰς ὀλιγωτέρας. Ἀδιαφοροῦ ἀφεῖλετε νὰ ὑποκύψετε εἰς τοὺς γονεῖς σὰς, καὶ ὁσάντι αὐτοὶ κρίνουν καλὸν νὰ μὴ σὰς νηστεύουν κατὰ τύπον, σὰς εἰσθε ἐλευθεροὶ νὰ νηστεύετε κατὰ πνεῦμα καὶ κατ' οὐσίαν. Νὰ πρῶξετε ὀλίγον, νὰ πίνετε ὀλιγώτερον, νὰ ἐργάζεσθε, νὰ προσεύχεσθε, νὰ ἀγαθοποιήτε.

Ἴδου ἡ ἀληθεσττέρα Σαρακοστή! Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ (Μῦθος)

— "Ὅλα τὰ πράγματα εἶνε καμωμένα διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ χεῖρ του! Αὐτὰ ἔλεγε ἕνας ἄνθρωπος, ἐνῶ ἀνεσῆκονε τὴν κυψέλην καὶ ἤρπαξεν ἀπὸ μέσα τὸ μέλι. — Σωστὰ καὶ ἀληθινά! — ἐδοῦξεν ὄλων τὸ μέλι, ἐνῶ ἔχονετο ἐπάνω του καὶ τὸν ἐσκέπαζεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ πόδια. — Κ' ἐμεις αἱ Μελίσσαι γιὰ σένα εἰμεθα καμωμένες, καὶ, ἀφοῦ ἐπῆρς μόνος σου τὸ Μέλι, ἐμεις θά σου κάμωμε ὄδρον τὸ Κεντρί. — Ἀλήθεια! ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, δταν ἐπὶ τέλους μὲ τὴν πολλὴν τραχάλαν ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπιθεσί των. — Πάντα ἄκουα νὰ λέγε ὅτι τὰ κλεμμένο φρούτὸ εἶνε γλυκὸ μέλι. Ἀλλὰ τώρα εἶδα κ' ἔμαθα ὅτι ἔχει περισσότερὰ κεντρί παρὰ μέλι!

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ἈΤΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'

Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης Δ. Φ. ἔκαμνε μίαν ἡμέραν τὸν περίπατόν του καὶ ἔβλεπε πολλὰ συλλογισμένους. Εἶχε τὸν γάτον του, μα καὶ τὸν νεφῶν. Ἀπὸ τὸν ἐπιανες ἀπὸ τὴ μύτη, ὅτ Ἰσκαζ. Καὶ μὲ ὄλο τὸ δίκρὸ τῶν! Το σχο-

«Κ' ἐπράθηξ τὸν δρόμον του.»

λεῖδον του δὲν ἐπῆγαινε καθόλου καλὰ. Μερικοὶ γονεῖς μάλιστα εἶχαν ἀρχίσῃ νάτου καθυστεροῦν τὰ διδάκτρα δὲν του ἔστειλαν σωστὰ τὰ καρδιά, ποῦ εἶχαν συμφωνημένα μαζί του.

Ἐξαφνα, ἐκεῖ που ἐπῆγαι μ, ἄκουσε μιά φωνή ποῦ ἐτραγουδοῦ σε ἕνα τραγουδάκι. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπῆξε τὸ αὐτί του τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ὕστερα ὁμῶς ἄκουσε τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα δηλαδὴ που εἶχε πρῶτα, πρὶν πᾶν εἰς τὰ μέρη τῶν ἀνθρώπων καὶ γίνῃ καὶ αὐτὸς πολιτισμένος.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἡ φωνὴ ἐπληρώσασ. Καὶ ὁ σοφὸς δάσκαλος τὴν ἐγνώρισεν. Ἦτον ἡ δεσποινὶς Ἀλεπού, ἐκεῖνο τὸ πονηρὸ πλάσμα, κ' ἐτραγουδοῦσε:

Ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Ἀπὸ τὸν ὄπνο του εὐπνᾶ, Καὶ λέει: «Τί τρῶνε σήμερ; Πῶς τὴ γεμίζου τὴν κοιλία;»

Ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας, Ποῦ χεῖ κεφάλι μὲ μυαλό, Λεῖ κ' ἀγιά νὰ τὴ χορταίνουμε. Πρέπει ν' ἀνοίξω ἕνα σχολεῖο!

Ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Βάζει καπέλλο καὶ βελάδα Καὶ παντελόνια ἐγγλέζικα, Βαστὰ καὶ μιά παλιο-φυλλάδα, Πᾶν τὰ παιδιὰ νὰ μάθουν γράμματα, Κι' αὐτὸς τὰ θέρνει στὴν ἀράδα.

Ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θαρρεῖ πῶς τὸν ἄρκοῦν αὐτὰ Γιὰ νὰ περᾶ γιὰ πανσοφός Καὶ νὰ κερδίῃ καὶ λεπτὰ.

Κι' ἀκόμα δὲν κατάλαβε Πῶς κουτσάκια καὶ μωρὰ Θὰ τὸν ἀφίσουν μάρμαρο Νὰ πᾶνε σ' ἄλλη γειτονιά, Κι' ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θὰ μας ἀδείασῃ τὴ γωνιά!

Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδης ἐκάμωθ πῶς δὲν ἐκατάλαβε, κ' ἐπροσπάθως νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Ἐσῆκωσε ψηλά τὸ κεφάλι του, κ' ἐπράθηξ τὸν δρόμον του ὑπερήφανος καὶ σοβαρός. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δένδρα τὰ ὕψηλα ἀντήχησε τὸ περιπατικὸν τέλος τοῦ τραγουδιοῦ:

Ὁ γέρο-Τζέκο-Τζέκος μας Θὰ μας ἀδείασῃ τὴ γωνιά...

Ἦσαν οἱ πῆνηκοι, οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς του, καὶ τὸ ἐτραγουδοῦσαν.

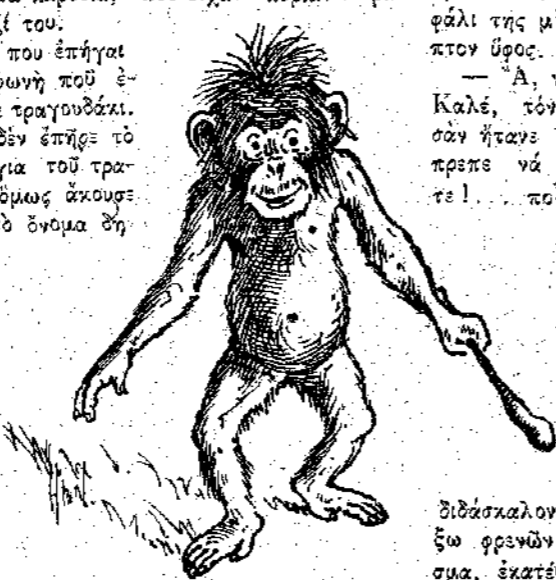
Ἦστερα ἄκουσε τὰ πονηρὰ γέλια τῆς δεσποινίδος Ἀλεπούς, καὶ εἶδε τὴν γρηκυρία Ἀρκούδα, ποῦ ἔκουνησε τὸ κεφάλι τῆς μ. πολὺ ὑποπτον ὕψος.

— Ἀ, ναί! ἔλεγε. Καλὲς, τότε θυμοῦμαι, σὰν ἦταν μικρός. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐδλέκατε! . . . πολὺ διαφορετικῶς, ἐντελῶς διαφορετικῶς ἀπὸ ὅ, τι εἶνε τώρα!

Αὐτὸ πλεον ὑπερέβαινε τὰ ὅρια διὰ τὸν καίμενον τὸν δάσκαλον. Ἐβγινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πῆσμα, ἐκατέβασε τὴν ψηλοκαπελλαδοῦρά του ἐπάνω στὰ μάτια του κ' ἐπρεβε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὡ! μεγάλο ξαφνικὸ ποῦ τα βρήκε ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, τὰ δυστυχισμένα τὰ μαθητοῦδα του κυρίου Τζέκο-Τζέκου!

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Σὰν ἦτανε μικρός.»

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Εἰς τὸ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕῖΟΝ

Ἡ τραπεζαρία ἦτο εἰς τὸ ἰσόγειον, καὶ διὰ νὰ καταβοῦν ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ περάσουν μίαν σκοτεινὴν σκάλαν, τὴν ὁποῖαν αἱ νεαὶ μαθήτριά εὐρηκάν πολὺ ἐπικίνδυνον. Δύο διδασκάλισσαι καὶ αἱ λοιπαὶ μαθήτριά ἐκάθηγτο κι' ὅλας ὀβόγυρα εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ μὲς Σμιθ, ἡ ὑποδιδασκάλισσα, ἦτο μιά κοντόχονδρη μεσόκοπη διδασκάλισσα πολὺ εὐαρέθιστος, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀγαποῦσαν καθόλου αἱ μαθήτριά. Ἡ μὲς Πόρτερ ὁμῶς, ἡ ὑποδιδασκάλισσα, ἦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῆς καὶ εἶχε δεῖξῃ πολὺν ζῆλον, δταν προσελήθη εἰς τὸ σχολεῖον· ἀλλὰ ἡ δευθοντρία γρήγορα τῆς ἔκοψε τὸν ἐνθουσιασμόν, αἰδιότι, εἶπε, δὲν τὴν ἐχρειάζοντο κἀνοσημίαν, γρήγορα δὲ τὴν ἀπειγοῦντοσαν καὶ αἱ μαθήτριά τῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγνωῦσαν νὰ κοπιᾶσουν διὰ ν' ἀποκτήσουν γγώσεις καὶ ἦσαν συννηθισμένα νὰ μὴ θεωροῦν τὰς διδασκάλισσας εἰς ἀνθρώπινα ὄντα.

Ἐκτός ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἐσωτερικὰς διδασκάλισσας, ἡ μὲς Μπάρκερ εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖόν τῆς καὶ μίαν Γαλλίδα—τὴν Μαρτὴν Μπρέν—ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποῖαν ἔτρεπαν πραγματικῶς τὰ κορίτσια καὶ πάντοτε ἤρχοντο μελετημένα εἰς τὸ μάθημά τῆς. — καθὼς καὶ μίαν διδασκάλισσαν τῆς μουσικῆς διὰ τὰς προχωρημένας μαθητριάς, διότι εἰς τὰς ἀρχαίας ἐκαμνε μάθημα ἡ μὲς Πόρτερ.

Ἡ μὲς Μπάρκερ εἰδείξεν εἰς τὰ κορίτσια τὰς θέσεις των. Ἡ Δωροθέα ἐκάθησεν ἀγάμωσα εἰς τὴν Ρόζαν καὶ τὴν Μαρτωρῆν, καὶ ἀπέναντι αἱ δύο μικρότεραι ἀδελφαί τῆς. Ἡ μὲς Μπάρκερ ἔκαμε τὰς συστάσεις, καὶ ἐπειτα ἄρχισε νὰ βάζῃ τὸ τσάι εἰς τὰ φλυτζάνια. Αἱ νεοφερμένα δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ κυττάξουν, πῶς νὰ φεθοῦν, δταν εἶδαν ὅτι ὄλαι αἱ ἄλλαι εἶχαν ἐπάνω των καρφωμένα τὰ βλέμματα. Ἐκοκλίνωσαν, ἐστενοχωρήθησαν, καὶ δὲν ἐτόλμησαν οὔτε νὰ σηκώσουν τὰ μάτια των ἀπὸ τὰ πιάτα των.

Ἦπρεπε νὰ πῆξε πολὺ τσάι νὰ ζεσταθῆτε, εἶπεν ἀπὸ τὸ ταξίδι σας, εἶπεν ἡ μὲς Μπάρκερ. Καὶ ἄλλῃθια, κορίτσια, ἀπόψε σὰς δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ὀμιλήτε εἰς τὸ τραπέζι καὶ, διὰ νὰ γνωρισθῆτε καλλίτερα, ἐπιτρέπω νὰ μὴ γίνῃ ἀπόψε προμελετῆ διὰ τὰ αὐριανὰ μαθήματα. . . Ρόζα, ὄσωε στὴν Δωροθέαν βούτυρο καὶ χοιρομέρι.

— Τί καλά ποῦ δὲν εἶχα ἀρχινωμένη τὴν μελέτην μου! ἐκρυφοφθόρισεν ἡ Ρόζα εἰς τὸ αὐτί τῆς Δωροθέας. Ἐδῶ,

βλέπετε, τιμωρεῖται ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἀμειβεταὶ ἡ ἀνηγρία. . . . Πάρε, πάρε, λοιπόν! Τὸ βούτυρο καὶ τὸ καίμη εἶνε πρὸς τιμὴν σας. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ βούτυμα ἐδῶ εἶνε ξερὸ φωμί. . .

— Δὲν πεινώ, ἀπήτησεν ἡ καίμενη ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποῖα ὅσον ἐπῆγαινε κ' ἐκοκλίνεε ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

— Καλὰ. . . πάρε ὁμῶς ἀπ' ὄλα, καὶ μοῦ τα δίνεις ἐμένα. Ἐρχεσθε τώρα ἀπὸ τὸ σπίτι σας, δπου ἐκαλοτρώγατε, καὶ δὲν ξεύρετε τί σημαίνει πείνα!

Ἐπικράτησε σιωπὴ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, διότι ὄλων αἱ σιαγόνες ἐδοῦλευαν. Ἡ Δωροθέα καὶ ἡ Μαρτωρῆ, ἂν καὶ σπῆθως ἀπέφειγαν κάσαν ἐκδήλωσιν οἰκειότητος μεταξὺ των, ἦσαν ὁμῶς ἐκείνη τὴν ὥραν τῶσον λυπημένα, ὥστε διὰ νὰ παρηγορηθοῦν, ἐκάθησαν πολὺ κοντὰ ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη καὶ ἐσφιγγαν ἡ μία τὸ χεῖρ τῆς ἄλλης ὑπὸ τὸ τραπεζομάνδουλον.

Ὅταν ἡ Ρόζα ἐτελείωσε τὸ ἰδικόν τῆς καίμη καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ τὸ

«Ἐμαστῆσαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ. . .» (Σελ. 109, στ. γ')

κοιμάτι τῆς Δωροθέας, εἶνε πάλιν ὀμιλητικῆ.

— Τώρα, ἄκουσε καὶ γιὰ τὰ κορίτσια, εἶπε πῶς τὴν λέγουν, τὴν ἀδελφή σου; — Μαρτωρῆ, εἶπες; Λοιπόν, τὸ κορίτσι που εἶνε δίπλα τῆς, εἶνε ἡ Λουίζη Νιούτων — φαντασμένη καρακαζίτσα, ὅπως τὴν λέγω ἐγώ. Δίπλα τῆς εἶνε ἡ Μαίρη Οὐίλσον—ποῦ μας κάμνει διαρκῶς τὴν εὐαίσθητην. Ἐκεῖνη που φαίνεται σὰν βρεγμένη κόττα στὸ κοτέτσι εἶνε ἡ Ἀλίκη Φίλιπ. . . γράφει ποιήματα, ξέρετε, καὶ γι' αὐτὸ εἶνε ἐτοιμὰ ἐκώλλησε, φαίνεται, τὴν γραφομανιάν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ποῦ ἔχει κατάστημα γραφομηχανῶν! . . . Ἐκεῖνα τὰ δύο στρομποῦλά, εἶνε ἡ Δαίξη καὶ ἡ Μπέσση Ράουτον, νὰ ἔχουσαι νὰ πέσης ἐπάνω των, ἂμα κούτροβαλῆσης

καμμιὰ μέρα τὴ σκάλα. Ἡ Δωρὶς Γρην δὲν εἶνε κακῆ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ τῆς δώσῃ ἀφορμὴν. Ἐκεῖνη παρακάτω που χαμογέλα, εἶνε ἡ Ἄδα Βράιτ, μιά μουσῖτσα. . . ἀπὸ κείνης. Ὑστερα εἶνε ἡ Νέλλη Σέυμουρ, πολὺ καλὸ ὄλο καὶ ὀπορνετικὸ πλάσματάκι, ἀρκεῖ νὰ τὴν καλοπιάνῃς μὲ γλυκὰ καὶ καραμέλες. Αἱ ἄλλες εἶνε διαβολάκια που δὲν ἔχουν καμμιάν σημασίαν. Αἱ ἐξωτερικαὶ καὶ ἡμισύσσιτοι δὲν εἶνε μεγάλα πράγματα· δὲν πρέπει ὁμῶς νὰ πιάνασαι μαζί των, διότι μὰς φέρουν λαθρομπόριον γλυκίσματα καὶ πάστιας. . .

— Ὅλας φαίνονται ἀπαίσιες! ἐπιθύρουν ἀπογοητευμένη ἡ Δωροθέα.

— Ἐκτός ἀπὸ ἐμένα! ἐγὼ πραγματικῶς ἐγὼ τὴν ἰδεάν πῶς εἶμαι ἡ καλλίτερη ἀπ' ὄλας, ἀπήτησεν ἡ Ρόζα. Ἀλλὰ—ἐξηκολούθησε μὲ εὐλικρινὴ τόνον—αὐτὸ, ἐνοσιεταί εἶνε ἡ ἀτομικὴ μου γνώμη, καὶ ἴσως εἶμαι γελασμένη. . .

Μετὰ τὸ τσάι τὰ κορίτσια ἐπῆγαν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τῆς μελέτης διὰ

νὰ παίξουν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Αἱ τέσσαρες ἀδελφαί κατ' ἀρχὰς ἠονήθησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰ παιγνίδια, καὶ αἱ ἄλλαι τὰς ἀφίσαν μόνως καὶ ἡ μὲς Πόρτερ ἀκόμη, ἡ ὁποῖα εἶχε τὴν ἐπιβλεψίν ἐκεῖ μέσα, γρήγορα εἶδεν ὅτι ματαίως ἐκοκλίνεε νὰ τὰς παρηγορήσῃ, κ' ἐπῆξε νὰ ταχτοποιήσῃ ἕνα σωρὸν βιβλίων, ποῦ ἦσαν ἄνω κάτω.

Τότε τὰ μεγαλύτερα κορίτσια ἐμαζεύθησαν γύρω εἰς τὰς ἀδελφὰς Μάρσαλ καὶ ἤρχισαν νὰ κάμνουν διάφορους ἐρωτήσεις ἀλλ' ὅταν εἶδαν ὅτι ἐκεῖνα δὲν εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν νὰ διηγηθοῦν ὄλα τὰ καθέκαστα τοῦ ἐρχομοῦ των, ἤλλαξαν τακτικῶν. Ἦρχισαν νὰ ἐξηγοῦν εἰς τὰς νεοφερμένας τὰς λεπτομερείας τοῦ κανονισμοῦ τοῦ σχολεῖου. — Εἰς τὰς ἐπτὰ κτυπᾶ ὁ κῶδων καὶ

Η Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Τετρεταίας (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάθωματα) **Ἀθαν. τῆς Ἀνοήτου** (δ χ. Π. σου ἀπὸ τῆς ἐπιεικείας) **Χιουμουντὴν Κουίλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ἑλίην Βουρτανίας** (εὐχαριστῶ πολὺ ἔγινες καλὰ ; με μεγάλην μου χαρὰν διὰ τὸ ἔλεπα εἰς τὸ γραφεῖόν μου) **Ἐρμιο Πουλί** ([Ε] διὰ τὴν ὁραίαν περιγραφὴν) **Ευεργετικὴν Βροχούλαν**, **Ἀροτικὴν Χάρεν**, **Προη. τῶν Ἀγγέλων** ([Ε] τέτοια συμβαίνουν συχνά !!) **Ἀρχαθάκι** (χαίρω πού σου ἀρέσει τόσο ἡ Πόλις τοῦ Χρυσού) **Θαλάσιον Ἀδρα** ([Ε] διὰ τὴν ὁραίαν περιγραφὴν) **Ἀρχιζέζανον τοῦ Παρθενωγαίου** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) **Ἰωάννη Γ. Μ.** (αἱ λύσεις σου ὄρθαι ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφώθῃς με τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνοδηγτοῦ, φυλλάδιον 1 — 2, σελίς 11, Κεφ. Γ.) **Ε. Κ. Γ.** (ἐλήθησαν ἡ ἐπιστολή σου μου ἐφάνη ἀρκετὰ καλὴ, καὶ διὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου ἔγραψες συχνότερα) **Τόμωριν** ([ΕΕ] ἡ ὁποία εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ δια, ἀπὸ δια γενικῶς καὶ μου γράφει κατενοουσιασμένη) **Βασιλέα τῶν Ρόδων** ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) χαίρω διὰ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς τῶν γνωριμίας σὲ συγγαίαν διὰ τοὺς γάμους τῆς ἑξαδέλης σου, τῆς παιδείας καὶ ἀγαθότητος φίλης μου **Καρδερίνας** **Μιμίδων** (ἔστειλε) **Ἰπποτὴν τοῦ Βουλαντίου** ([Ε] τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Ἀνανία εἶνε Ἀνανίας) δὲν ἔχει ἄλλο ὅ κατ' ἐμὸν ἡ ἐπιστολή σου πολὺ καλὴ καὶ ἐλπίζω εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σου) **Κόμα τῆς Μεσογαίου** ([Ε] διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολήν) **Ναύαρχον Τόγγα** ([Ε] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις; ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐξέπληξε γράμμεν ἔπάνω εἰς ροκανίδι ἡ ζέουρα ὅτι ἀπὸ ἕλλον γίνεται χαρτὶ, δὲν ζέουρα ἕως ὅτι κἀμῶνον τόσο κομψὸν ἐπιστολικὸν χαρτὴν ἀπὸ μονοκόμματα ροκανίδα; ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δύσκολα γράφει κανεὶς σὲ τέτοιο... ζέινο χαρτὶ — τοῦλάχιστον με πένναν) **Σερτεριμένον Ναύτην** (εἰς διας τὰς ἐρωτήσεις, ἀπαντῶ καί) **Γεωργίαν Ζ.** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Ἰωάννοδρα Ἀχιλλέα** ([ΕΕ] εὐγε, πολὺ ὠραία ἀπὸ τῆς ἡσυχίας εἰς τὸν φίλον σου ἐκείνον, καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐν γενεῖ ὠραιοτάτη γράφει μου πάντως, καὶ μὴ σὲ μέλη ἂν ἐνόησε δὲν θὰ σου ἀπαντῶ ἐκτενῶς διότι ὡς γνωρίζεις, ὁ χρόνος δὲν τὸ ἐπιτρέπει) **Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός** ([Ε] πῶς ἐπῆγε λατὸν ἡ πρώτη ἐξαμηνία ; χαίρω διὰ τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσού διὰ τὸ μετὰ τὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἡ μαμά σου) **Ε. Π. Σ.** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τὸσον πολυκατευτιμένην κριτικὴν) **Βουλαροκίδων** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίχους ἀλλὰ νὰ ὑπογράψῃς καὶ μετὰ τὸ ἀληθινὸν σου ὄνομα) **Κοντοροβιδούλην** (πού ὄλονε ζωηρεῖς τὸ ξεσπάθωμα του καὶ βεβαίως θὰ διακριθῇ μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν Διαγωνισμὸν) **Ἰνώ**, **Ἐκάτην** κτλ. κτλ.
Εἰς διας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκάτι μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἰσοῦ διὰ τὴν γραφομένην λύσιν τῶν ἀδελφῶν αἱ διαμορφώσεις, πάλαι ἐν τῷ Τριμηνί μου εἰς φελλοῦς, δι' ἕνατος παρτίου 20 φελλοῦς τῶν φελλῶν φρ. 1.
168 Αἰτίγραφος.
 Συμπλεκτικὸς τις σύνδεσμος με τῶν συνηθῶν.
 Κι' ἀρχαῖος τις φιλόσοφος εὐδὺς ἐρανερόδη.
 Ἐπιτολή ἐπὶ τῆς Νεοαντιζωϊκῆς.
169. Μεταγραμματικῶδες.
 Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος πόλις γιναστατή ἀλλὰ πόλις Τ' ἀρχικόν μου γράμμα ἀλλάξῃς ὁμορφώσῃς, διὰ τρομῆς, Γιατὶ μετὰ πονηροτάτη Λέξις, λῦτα, θὰ βγῇ ἔξω.

Συμφορὰ σου ἂν σε πλέξω,
 Κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάτῃ!
 Ἐπιτολή ἐπὶ τοῦ Πύθωνος τῆς Πέρας.
170. Ἀναγραμματικῶδες
 Ἦχος εἶμαι, φίλε μου, ὡς ἔχω ἂν μάρτυρας. Μὰ κι' ἄγχιος δὲν γίνομαι, ἂν μόνον ἀναγραμματικῶδες.
 Ἐπιτολή ἐπὶ τοῦ 23 φελλοῦ.
171. Συλλαβικὸν Κυδολέξων.
 1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
 2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
 3. — Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
 Ἐπιτολή ἐπὶ τοῦ 22 φελλοῦ ἀναγραμματικῶδες.
172. Κρυπτογραφικόν
 1 2 3 4 5 6 7 = Ὅρος τῆς Ἀσίας.
 2 4 5 6 7 = Θεὸς ἀρχαῖος.
 3 2 4 7 = Σαφές.
 4 3 4 5 4 = Πόλις μεγαλοήσους.
 5 6 7 6 7 = Καλόν.
 6 1 3 6 7 = Ἐντυχία.
 7 2 5 4 = Ὅρος.
 Ἐπιτολή ἐπὶ τῆς Λοδίνης.
173. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.
 Πῶς ἐκαλεῖτο ἡ Οὐγγαρία κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν;
 Ἐπιτολή ἐπὶ Νίκου Κερασινοπούλου.
174-175. Μεταμορφώσεις.
 1. — Ὁ κύριος δι' 6 μεταρ. νὰ γίνῃ δοῦλος.
 2. — Τὰ Τέξον δι' 6 μεταρ. νὰ γίνῃ βέλος.
 Ἐπιτολή ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἁλφίτου.
176. Ποιικὴ Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν.
 1. Πόλις τῆς Βοιωτίας. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 4. Μῆν. 5. Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 6. Εἰς τῶν νῦν τῶν Πριάμων.
 Ἐπιτολή ἐπὶ Σουλῆς Α. Μπακοπούλου.
177. Φωνηεντόλιπον.
 φν - λ - φν - θ
 Ἐπιτολή ἐπὶ τοῦ Ἐνδοξου Μπακοπούλου.
178. Γρίψος.
 Ἰδὲν τὸ
 Ο Τουγκένιφ τὸ τὸ
 Στανίσλας τὸ εἶ τὸ μ: φιλ: ὡφ:
 Πούσκιν τὸ τὸ
 Ἐπιτολή ἐπὶ Νόη Α. Παπαδοπούλου.

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν **Ἰννερατικῶν Ἀσκήσεων** τοῦ φύλλου 1-9
 1. Κερασσοῦς (κέρας, οὐς.) — 2. Μάμμη (μά. μ.) — 3. Ἀρκτός-κράτος. — 4. Τρία φάρα φαίνονται καθαρά εἰς τὴν Μαγικὴν εἰκόνα : τὸ πρῶτον, τὸ μικρότερον, ἀνάμεσα εἰς τὰ κεφάλια τῶν δύο φαραδῶν, τὸ δεύτερον, μεγαλύτερον, ἔπάνω ἀπὸ τὰ καπέλα τῶν τῶ δὲ τρίτον, τὸ μεγαλύτερον ὅλων, σχηματίζεται εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ φάρᾳ μέχρι τοῦ ἀγιστερίου του. Μερικοὶ εἶδον καὶ ἄλλα, ὅμως οὐ γινώσκον καθαρά.
 5. ΚΡΟΙΣΟΣ 6-7, 1. Βέρην (κυΒΕΡΝΗ-της.) 2. Σπᾶ (ΙΣΠΑΝΙΑ) 3. ΓΕΛΕΣΙΣ — 8. Τζιριτζάντζουλα (ΖΖΖ, πτ, ρ, λ, υ, ει, α, υ, ο.) — 9-13. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς προθέσεως ἐξ: λέξις, ἔξω, ἔξωδος, Μεξικόν, ἔξω-δρα. — 14. ΟΝΕΓΑ-ΛΑΒΑΝ (ὄρουΟΔάτης. ΤαῖΝΑρον, ΕὐσΕΒεια, κυΓΑλῆ, ἈλέΑ.Νόρος.) — 15. Ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχομαι, καὶ στήν κορφή κανέλλα. — 16. Αἱ ἐπιγραφὲς τῆς αἰκῆς, καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα κινεῖται ναυάγια. (Αἱ ἐπὶ φᾶ - ν εἰς τ' εἶχε - καθὰ περὶ σφοδρῶν ν' ἂν ἐμὸν - μέγα λᾶ - Π' οὐ - σὺν αἶ ἄγια.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χαρτὸν κρώτης ποιότητος : φρ 7.

Τὸ βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ ὄμμα τοῦ ὀφθαλμοῦ (20 εἰκόνες) φρ 3,50.

Λεξικὸν Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μετὰ πίνακα κ' ἐξώφυλλον) φρ 3. Δέση 15 τετραδίων φρ. 2. Δέση 7 τετραδίων φρ. 1. Ἐκαστὸν τετράδιον διατίθεται φρ. 0,15.

Οἱ Παθηταὶ τοῦ Ἐδσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Νοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸν Διδάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. — Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσάδενα τὰ 3 ὄμιου, φρ. 2,50.

Πρόδας ὁ Νεκίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπούλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἦπερ Πατριδὸς (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3,50. χρυσῶδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα, ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0,60.

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΣΥΝΑΦΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κομμηνομάθηρα, κομψοτάτη.

Τιμὴν δρ. 3. — Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50. — Διὰ τὸ ἔξωτερον φρ. χρ. 3, ἀνεῦ προσηκῆς ταχυδρομικῶν.

ΟΙ ΔΥΟ τόμος τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος) τιμῆνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5,50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ἰσοῦ ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστὰ.)